

KARIN
PETERS

Lets van waarde

HOOFDSTUK 1

Het zou niet eerlijk zijn te beweren dat een bos bloemen met een dergelijk bijgevoegd kaartje geen voldoening schonk, dacht Paul. 'Van een dankbare patiënt. Omdat het u zo goed afgaat u te verdiepen in de problematiek van anderen.' Kortgeleden had iemand opgemerkt: „Bij jou gaat alles zo naar wens. Lukt het je om de problemen van je patiënten serieus te nemen?”

Uit deze attentie bleek dat het hem inderdaad lukte. Paul moest zichzelf toegeven, zo op het eerste gezicht zat alles hem ook mee. Hij was een gerespecteerd arts en genoot het vertrouwen van zijn patiënten. Hij kon zich niet herinneren dat er ooit een wanklank was geweest tussen hem en een van zijn bezoekers. En mocht dat wel zo zijn, dan was hij het vergeten, dus was het in elk geval niets ernstigs geweest.

Ook in zijn huwelijk liep alles op rolletjes. Nicole was een vrouw om trots op te zijn. Nog altijd slank en aantrekkelijk met haar vijfenveertig jaar.

Ze was uiterst beschaafd en verloor nooit haar zelfbeheersing. Vroeger, toen hij zelf nog wel eens uit zijn slof schoot, kon ze hem al hoogst verbaasd aankijken. Ze bewoonden een grote bungalow en hadden in materieel opzicht alles wat mogelijk was. Deze gedachte bracht hem erop dat hij het reisbureau nog moest bellen dat de reis naar Egypte doorging. Nicole en hij zouden samen gaan, de twee kinderen gingen al een aantal jaren zelfstandig met vakantie. Men

had hem wel eens gevraagd of het niet saai was zo met z'n tweeën. Maar dat was zeker niet zo. Hij en Nicole hadden veel dezelfde interesses en er was een grote saamhorigheid in hun zwijgen. Vroeger toen de kinderen nog meegingen, verliep de vakantie uiteraard heel anders. Roeland, de oudste, was nu drieëntwintig, hij ging dit jaar met een groep vrienden door Noorwegen trekken. Maar pas nadat hij de reis had verdiend met werken in de horeca. Niet dat zoiets nodig was, want Paul wilde met plezier de jongen financieel tegemoet komen. Maar Roeland was dol op alles wat met de horeca te maken had, omdat koken een hobby van hem was. Soms verdacht Paul hem er wel eens van, dat hij meer tijd besteedde aan allerlei culinaire hoogstandjes dan aan zijn studieboeken.

Het was een gegeven dat zijn zoon hem ooit zou opvolgen, maar dat had de tijd nog. Diep in zijn hart vroeg hij zich wel eens af of de jongen wel de juiste mentaliteit had om arts te worden. Maar meestal duwde hij die gedachte van zich af. Zijn eigen vader was ook arts. Hij had in het begin ook niet staan juichen om aan de studie te beginnen, hoewel hij moest toegeven dat zijn interesse in alles wat met de medische wereld te maken had, altijd groot was geweest. Bij Roeland merkte hij daar weinig van.

Zijn dochter Joëlle was evenmin een studiehoofd. Zij was al enige jaren aan een studie Frans bezig, maar of ze dit ooit zou afronden was de vraag. Al met al waren dit problemen die iedereen had met opgroeiende kinderen. En hij bleef erbij dat men gelijk had

gehad met de opmerking: 'bij jou gaat alles naar wens'.

Paul Hofman woonde in een van de Haarlemse buitenwijken. In een kwartier reed hij van zijn werk naar de imposante bungalow en parkeerde zijn BMW voor de garage. Even later trok hij de voordeur achter zich dicht en stapte de hal binnen. Hij hing zijn jas keurig op een klerhanger en wierp een vluchtige blik op het stapeltje post dat op de tafel lag.

Reclamemateriaal, zijn vaktijdschrift, een rekening van de tandarts en een brief met een Franse postzegel. Hij keek er even naar met een frons boven zijn ogen, toen stak hij deze brief in de binnenzak van zijn colbert. De rest nam hij in de hand mee naar binnen. Nicole was niet in het vertrek, hij hoorde haar in de kamer ernaast pianospelen. Vanmiddag was ze naar het consultatiebureau geweest en daarna had ze altijd behoefte zich te ontspannen. Hij stoorde haar dan ook niet.

Hij ging in een van de gemakkelijke stoelen zitten en bekeek zijn post. Bij het zien van de tandartsrekening floot hij tussen zijn tanden. Zijn kinderen waren behoorlijk in de revisie geweest zo te zien. Even ergerde het hem, dat er nooit van tevoren overleg was over de kosten van een behandeling.

Dan schudde hij de gedachte van zich af.

Zijn kinderen dachten nooit aan geld, er was hen dan ook nooit iets ontzegd. Alles werd altijd voor hen betaald. Even had hij er een onbehaaglijk gevoel over. Kon je kinderen op

deze manier verwennen zonder dat hun karakter erdoor werd vervormd? Zijn eigen jeugd was verre van luxueus geweest en zijn studietijd tamelijk sober. Maar hoe snel was een mens gewend aan het feit dat er altijd genoeg geld was. Hij werkte er hard voor, dat was een feit. Huisarts was nu niet bepaald een luizenbaantje. Roeland, zijn zoon, had lang beweerd dat hij van plan was zijn geld gemakkelijker te verdienen. Tot nu toe presteerde hij echter weinig, behalve in zijn vrije tijd in de keukens van bepaalde eethuisjes. Nicole zei altijd dat hij tijd nodig had om volwassen te worden. Paul vermoedde dat iemand van dezelfde leeftijd als zijn zoon en die voor zichzelf moest zorgen, serieuzer zou zijn. Zijn studie medicijnen leek hem niet echt te boeien.

Hetzelfde gold voor Joëlle, die Frans studeerde, maar zeker niet met de bedoeling ooit les te geven in die taal. Zij deed alleen wat ze leuk vond.

Evenals hij, had ze een voorliefde voor Frankrijk, het land, de taal en zijn geschiedenis. Dit deed hem weer denken aan de brief die in zijn zak was opgeborgen.

Hij wilde deze nu niet openmaken. Nicole kon zo binnenkomen, waarna ze samen iets zouden drinken. De pianomuziek was verstomd en hij hoorde haar heen en weer lopen. Hij stond op en schonk bij de kleine huisbar twee glazen sherry in. Even keek hij naar de grote foto van zijn dochter. Een aantrekkelijk meisje. Ze had een enkele keer als model gewerkt en daar had

ze die foto aan overgehouden. Gelukkig was ze daar niet mee doorgedaan, want Paul vond dergelijk werk beneden zijn maat. Met een glimlach keek hij op toen Nicole de kamer inkwam.

„Ik heb je niet horen binnenkomen.”

Ze wierp een blik op het stapeltje post en daaruit begreep hij dat ze de brief uit Frankrijk had gezien. Ze zei er echter niets over en hij wist dat ze dat ook niet zou doen. Gemakkelijk voor hem. Van Nicoles kant was het geen gebrek aan belangstelling, daarvan was hij overtuigd. Het lag gewoon niet in haar karakter om nieuwsgierig te zijn. Ze ging ervan uit dat als er iets was dat zij moest weten, hij het haar zou vertellen. In de meeste gevallen was dat ook zo. Behalve dan dat ene geheim, wat hij altijd voor haar verborgen had gehouden. Hij kon daar prima mee leven. Beter waarschijnlijk dan met de koele minachting die hem ten deel zou vallen als zij ervan wist.

„Drukke dag gehad?” Hij ging tegenover haar zitten en nam een slokje uit zijn glas.

„Het gebruikelijke. Er waren een paar schreeuwers bij en daar krijg ik altijd hoofdpijn van.”

„Ik hoop niet dat het te veel voor je wordt.”

„Ik kan het wel aan. Maar ik heb er niet altijd evenveel zin in.” Hij keek haar even aan. Met haar vijfenveertig jaar zag Nicole er nog altijd bijzonder goed uit. Het zou hem verwonderen als die paar dagen consultatiebureau te veel voor haar waren. Nicole was niet snel uit haar

evenwicht te brengen. Evenals hij had ze medicijnen gestudeerd. Ze had in een ziekenhuis stage gelopen, maar voor ze klaar was met haar studie waren ze getrouwd. De eerste jaren had ze nog gestudeerd, maar ze had er al snel voor gekozen meer thuis te zijn voor de kinderen. En nu werkte ze op het consultatiebureau wat haar twee dagen per week kostte. Hijzelf zat in een medisch centrum, ze hadden dus niets te maken met een praktijk aan huis.

Evenals veel mensen was hij om vijf uur klaar, behalve als hij avond- of nachtdienst had. Hij keek weer naar zijn vrouw en zei of er geen pauze was geweest: „Je zou wat meer leerlingen kunnen aannemen als pianoles je meer bevrediging geeft.”

Ze schudde het hoofd. „Ik ben te kritisch. Ik kan er slecht tegen als ik leerlingen heb zonder enig talent, of gevoel voor muziek.”

Hij knikte. Nicole streefde altijd naar het volmaakte. Bij haarzelf, maar ze verwachtte dat ook van anderen. Wat dat betrof moest het haar soms moeilijk vallen met haar kinderen om te gaan. Die twee leken vooralsnog niet van plan zich voorbeeldig te gedragen. Zijn vrouw draaide het glas tussen haar vingers. „Paul?”

Ze zweeg. Hij was onmiddellijk alert. „Is er iets?”

„Niets bijzonders waarschijnlijk. Ik eh... ik werd vandaag enkele keren opgebeld. Ze vroegen naar jou, althans hij noemde jouw naam. Maar er kwam zo'n stortvloed van woorden dat ik er

niets van begreep. Hij sprak namelijk Frans. Het was een hij... Lieve help Paul, je hand.”

Hij had zo hard in de steel van zijn glas geknepen dat deze brak. Hij keek even beduusd naar het bloed, maar ze was al bij hem.

„Ik haal de verbanddoos.”

Hij hoorde haar de trap oprennen naar de badkamer. Met diep ademhalen probeerde hij zichzelf onder controle te krijgen. Toen ze weer terugkwam had hij de stukken glas opgeraapt en op de bijzettafel gedeponneerd. Even later verbond ze zijn hand vakkundig.

„Dat was tamelijk onhandig van me,” zei hij wat verlegen.

Rustig antwoordde ze: „Die glazen zijn erg teer. De kinderen komen eten, ik ga nu koken.”

Hij wist uit ervaring dat, als hij nu niet verder vroeg naar die telefoontjes, zij er geen woord meer over zou zeggen.

„We hadden ’t over een vreemd telefoontje, toen ik mijn hand samen kneep zonder er aan te denken dat er een glas inzat. Vertel verder.”

Hij had zichzelf weer onder controle en keek haar afwachtend aan.

„Er is weinig te vertellen. Ik vond het tamelijk frustrerend dat ik geen woord kon verstaan. En dat terwijl ik meende toch redelijk Frans te spreken.”

„Spreken is nog anders dan verstaan. Misschien was het een dialect.” Uit Auvergne, dacht hij. Sommige dialecten waren net zo ver van het

Frans verwijderd, als het Fries van het Nederlands.

„Ze zullen een verkeerd nummer hebben gedraaid,” veronderstelde hij tegen beter weten in.

„Dat denk ik niet. Ze noemden duidelijk jouw naam. Maar het doet er verder niet toe. Als het belangrijk is zullen ze nog wel bellen. Ik wilde jou er niet mee lastig vallen, maar het klonk tamelijk agressief.”

„Je moet mij dergelijke dingen natuurlijk vertellen,” zei hij rustig.

Ze schonk hem een vage glimlach en ging toen de kamer uit. Ongetwijfeld zou ze een volmaakte maaltijd op tafel zetten. Alles zou keurig en beschaafd verlopen als Nicole het voor het zeggen had.

Zijn perfecte vrouw en hun volmaakte leven. Hij zou ervoor waken dat dit niet werd verstoord, door wie of wat dan ook. Hij stond op en liep de trap op naar zijn studeerkamer, waar hij de brief uit zijn zak haalde. Niet nu.

Op dit moment kon hij zich hier niet in verdiepen.

Hij wist zó wel waar deze brief over ging. Ze wilden geld, meer geld! Nou goed, daar was wel een mouw aan te passen. Hij schoof de brief tussen twee boeken in zijn kast en liep naar de badkamer om zich wat op te frissen. Iets gemakkelijks aantrekken en dan een rustige avond thuis. Toen hij klaar was voegde hij zich bij zijn vrouw die in de keuken bezig was met het klaarmaken van een salade. Ze keek hem

niet aan, hij zag dat haar houding gespannen was. Nog steeds dat telefoontje?

„Roeland belde net dat hij niet komt eten,” zei ze.

„Hè, waarom moet dat altijd op het laatste moment? Waar moest hij heen?”

„Dat vertelde hij er niet bij.”

Paul zuchtte en ging op de hoek van de tafel zitten. „Ik ben van mening dat hij een kamer moet zoeken.”

Ze keek hem aan. „We hebben toch ruimte genoeg.”

„Daar gaat het niet om. Hij gedraagt zich of het hier een driesterrenhotel is.”

„Mij hoor je niet klagen,” zei zijn vrouw kortaf.

„Nicole, hij is drieëntwintig.”

„Je hoeft mij niet te vertellen hoe oud hij is.” Ze liep langs hem heen de kamer in en begon daar de tafel te dekken.

Hij volgde haar en keek naar haar snelle bewegingen. Hij kende haar goed genoeg om te weten dat ze uit haar evenwicht was. Hij durfde haar echter niets te vragen. Aan de andere kant hoefde ze toch niet van streek te zijn door één telefoontje uit het buitenland. Tenzij ze toch meer had begrepen dan ze wilde toegeven.

„Je zei dat Roeland afbelde,” zei hij, toen hij zag dat de tafel voor vier personen was gedekt.

„Joëlle brengt een vriend mee.”

„Kennen we hem?”

Nicole schudde het hoofd.

„Dat is het laatste waar ik op dit moment behoefte aan heb. Een vreemde aan tafel,” bromde Paul.

„Je zult er toch aan moeten geloven,” zei Nicole plagend. Hij glimlachte, was blij dat ze weer gewoon deed. Nicole kon de dingen die haar dwars zaten meestal snel van zich afzetten. Even later werd er langdurig op de bel gedrukt.

Paul stond op om open te doen. Hij liet zijn dochter binnen en drukte even later de hand van een jongeman, die zich voorstelde als Christof.

Paul hoopte maar dat zijn gedachten niet op zijn gezicht waren te lezen. Lieve help, waar had ze deze nu weer vandaan. Een figuur met een ringetje in zijn oor.

„Hallo pap. Kunnen we snel aan tafel; we moeten vanavond nog weg.”

Paul fronste, maar zweeg. Als Nicole geen moeite had met het snel naar binnen werken van haar zorgvuldig bereide maaltijd, zou hij er niets van zeggen. De jongelui hadden in elk geval een gezonde eetlust bleek even later.

„Waar is Roeland?” vroeg Joëlle op een gegeven moment.

„Ik zou het niet weten. Hij belde op het laatste moment af,” antwoordde haar moeder.

„Ik vind het vervelend dat ik niet weet waar hij uithangt,” voegde Paul er aan toe.

„Wilt u uw volwassen kinderen voortdurend onder controle houden?” De jongeman vroeg het vriendelijk, maar toch werd Paul door deze vraag geïrriteerd.

„Onder controle zou ik het niet willen noemen. Maar ze dienen zich wel aan bepaalde huisregels te houden.”

De jongeman dronk zijn glas wijn achter elkaar leeg, zijn ogen spotten een beetje. „Nou, ik ben blij dat mijn ouders mij volledig vrijlaten. Zo krijg ik tenminste de kans zelf een mening over bepaalde zaken te vormen.”

„Wil je beweren dat ik de vrije meningsuiting van mijn kinderen in de weg sta?”

„Paul, neem nog wat salade.” Nicole verafschuwde een woordenwisseling en probeerde het gesprek een andere wending te geven. Paul begreep haar bedoeling en zweeg verder. Hij was echter blij toen de twee jonge mensen opstonden.

„We zien elkaar vast nog wel eens,” zei Christof bij het afscheid.

Paul zei niet wat hij dacht: 'als het aan mij ligt niet.'

Toen ze weg waren ving hij Nicole op.

„Zeg nou niet dat jij dit geen type vindt voor Joëlle.”

„Lieve help, Paul, hij is alleen maar een vriend.”

„Hij zag er niet uit,” mopperde Paul verder.

„Zijn kleren waren ook niet mijn smaak, maar hij had schone nagels,” antwoordde Nicole

prompt.

„Lieve help en dat vind jij het belangrijkste voor een vriend van je dochter? Schone nagels?”

„Onder andere.”

Hij hielp haar even later afruimen en dacht intussen na over zijn kinderen. De laatste tijd had hij het gevoel dat ze hem ontglipten. Ze leefden in een totaal andere wereld dan hijzelf. Het leek wel of ze totaal geen interesse voor hun ouders konden opbrengen.

„Ze zijn heel erg verwend,” bracht hij zijn gedachten onder woorden.

„In sommige opzichten,” beaamde Nicole.

„Ik weet niets op te noemen waarin ze níet verwend zijn?” bromde Paul.

„Ik wel. Hebben wij ze bijvoorbeeld geregeld naar school gebracht?”

Paul opende zijn mond en sloot hem weer. Ineens schoot hem een en ander te binnen. Ouderavonden. Balletuitvoeringen, waarin Joëlle een rol had. Sportwedstrijden waarin Roeland uitblonk. Hij had toen nog meer avonddiensten en vergaderingen en had vaak verstek moeten laten gaan.

„Maar jij was er wel...” begon hij.

Rustig zei ze: „Ik heb het over ons beiden. Als ik nog een kind had, een nakomertje bijvoorbeeld, dan zou ik het anders doen. Heel anders.”

Paul keek naar haar, maar ze keek hem niet aan. Kon ze zinspelen op die miskraam zo'n tien

jaar geleden? Hij had nooit de indruk gekregen dat ze daar echt onder had geleden. Hun andere twee kinderen waren toen al dertien en elf jaar oud. Het was niet echt de bedoeling geweest om nog eens opnieuw te beginnen. Ze hadden zich wel snel met de situatie verzoend, maar toen het mis ging had hij dat niet echt een drama gevonden en zichzelf ook niet dacht hij. Theoretisch wist hij natuurlijk dat iets dergelijks een vrouw toch flink aanpakte. Nicole had er weinig over gezegd en was snel weer overgegaan tot de orde van de dag. Hij kon zich niet voorstellen dat ze zich daar nu nog mee bezig hield. Maar het was een feit dat het voor hem soms moeilijk was er achter te komen, welke dingen Nicole echt raakten. Voor hij die avond naar bed ging zat hij nog even in zijn studeerkamer. Zijn blik ging naar de boekenkast. Hij stond op en wist feilloos de brief te vinden. Met een snelle beweging ritste hij de enveloppe open. Zijn ogen vlogen over de regels en even later begon hij weer van voren af aan. Dan zat hij even heel stil. Wat nu? Dit was geen rechtstreeks verzoek om geld. Eén ding was zeker, het was een verzoek waar hij niet aan kon voldoen. Met bevende hand streek hij zich over het voorhoofd. Hij voelde zich een beetje trillerig en het zweet brak hem uit. Dan probeerde hij zichzelf gerust te stellen. Er waren maar weinig mensen die niet waren om te kopen. Zij zouden geen uitzondering zijn.

Joëlle zat voor haar kaptafel en tuurde aandachtig naar haar spiegelbeeld. Ze had de volgende dag een afspraak voor enkele

modefoto's en het zou vervelend zijn als er hier of daar een pukkel de kop opstak.

Ze zou deze laatste gedachte niet hardop uitspreken in het bijzijn van Christof, want hij zou haar uitlachen. Hij vond haar werk als model bespottelijk.

Daarover was hij 't met haar vader eens, maar dat was dan ook het enige wat die twee gemeen hadden. Dit was overigens de laatste keer dat ze zich beschikbaar stelde, en dat nog alleen omdat een van de modellen plotseling was uitgevallen, wegens een beenbreuk, opgelopen tijdens een skivakantie.

Joëlle vond dat er te veel tijd in ging zitten en daarnaast wilde ze niet gebonden zijn door allerlei afspraken nu het weer voorjaar werd.

Intussen was ze er zeker van dat haar vader er geen rekening mee hield, dat de kans bestond dat Christof zijn schoonzoon zou worden. Ze zou hem die schok voorlopig maar besparen. Als hij wist van Roeland, dat hij met die Ellen omging zou hij dat ook niet goedkeuren. Arme pa, ze had het gevoel dat hem de laatste tijd iets dwars zat. Misschien ging het wel minder goed in het huwelijk tussen haar ouders. De midlife-crisis misschien?

Maar het was niet te hopen dat ze uit elkaar gingen. Want Roeland en zij mochten dan volwassen zijn, iets dergelijks gaf enorme problemen. Welke leeftijd kinderen ook hadden bereikt, op de een of andere manier ontkwamen ze er niet aan te kiezen. Ze stond op om de gordijnen te sluiten en bleef even

roerloos staan. Het leek of er iemand onder de appelboom stond.

Ze ging wat dichterbij naar het raam en boog zich naar buiten.

„Is daar iemand,” riep ze niet al te hard. Ja, daar was wat beweging, er was iemand in de tuin. In de stilte hoorde ze echter alleen het fluisteren van de wind in de pas ontloken struiken. Ze sloot het raam en trok met een ruk de gordijnen dicht. Dan opende ze haar deur en sloop zachtjes de trap af, om geruisloos de achterdeur te openen. Even stond ze doodstil, ze hoorde niets dan haar eigen ademhaling. Ze deed enkele stappen buiten de deur en stond weer stil. Hoorde ze daar echt iemand wegsluipen? Ineens rende ze in de richting van de appelboom, Toen ze opnieuw stilstond hoorde ze het hek zachtjes knarsen. In een oogwenk stond ze op het trottoir en tuurde naar beide kanten. Er was niets te zien bij het licht van de enkele lantaarns. Iemand kon zich gemakkelijk schuilhouden in een van de andere tuinen. Maar ze had toch niet het lef om dit te gaan onderzoeken. Een beetje trillerig trok ze even later de deur weer achter zich dicht. Op dat moment kwam haar vader uit de kamer, kennelijk met de bedoeling naar bed te gaan. „Ik dacht dat jij al boven was,” verbaasde hij zich.

„Was ik ook. Maar er stond iemand naar binnen te gluren. Hadden jullie de gordijnen open?”

„Zoals altijd. Weet je 't zeker?”

„Natuurlijk weet ik het zeker,” reageerde Joëlle ongeduldig.

Ze wachtte op de stoep terwijl haar vader de tuin inliep. Hij kwam al snel weer terug. „Het is te donker. We moeten morgenochtend kijken of er voetsporen zijn. Zeg maar niets tegen je moeder.”

„Heb jij vijanden?” vroeg Joëlle.

„Niet dat ik weet. Maar een vijand zal een andere tactiek gebruiken. Waarschijnlijk iemand die nieuwsgierig was. Denk er maar niet meer aan.”

Dat was gemakkelijk gezegd, dacht Joëlle. Haar vader had die roerloze gestalte niet zien staan.

„Ik vind dat we de politie moeten waarschuwen,” zei ze.

„Dat lijkt me nogal overdreven. Als dit nu bij herhaling gaat voorkomen is het wat anders.”

Joëlle ging zwijgend naar boven. Ze keek nog eens door de kier van de gordijnen, maar er was natuurlijk niets te zien. Misschien had de persoon die daar had gestaan helemaal geen kwaad in de zin gehad, maar een en ander gaf haar toch een onbehagelijk gevoel.